

Τρικούπης αποχαιρετά
τὸν Φασουλῆ τὸν φαφλατᾶ.

- Φ.—Ἔτσι λοιπόν.. μὰς φεύγετε 'στὸ Μεσολόγγι πάλι
καθ' ἣν στιγμήν ὁ πόλεμος ἀκράτητος προβάλλει.
Τ.—Ἀλλῶς, φίλε κύριε, δὴν εἴμπορῶ νὰ κάμω,
ἀλλὰ τὸ ἔθνος κι' ἀπ' ἐκεῖ προθύμως θὰ συνδράμῃ.
Λοιπὸν καλὴν ἀντάμωσιν...
Φ.— Λοιπὸν καλὸ ταξίδι...
μοῦ ἔρχεται τὰ μάτια μου νὰ τρίψω μὲ κρεμμύδι
γιὰ νὰ κατίδουν δάκρυα... καὶ πῶς θὰ ζοῦμε μόνοι;
κι' εἰς ποῖον θὰ συνέρχωνται οἱ φίλοι σας σάλονι;
Τ.—Μὴν κλαίτε, καὶ ὀρθόγιστα εἰς θά ἐπιστρέψω..

- πηγαῖνε κάμποσο καιρὸ ἐκεῖ γιὰ νὰ φαρῆσω,
κι' ἀφοῦ εἰς τὸ ἀγκίστρι μου δλα τὰ φάρια σέρω,
θὰ πάω κι' ὡς 'στὴν Κέρκυρα νὰ κάμω ἕνα γόρο.
Φ.—Θάταν καλὰ νὰ ἤρχετο μαζί κι' ὁ Δεληγιάννης...
ἐν τούτοις, σὶρ Χαρίλας, στιγμή μὴ μὰς ξεχάνης,
κι' ὀλίγους σπέρους στέλλετε σ' ἐμένα καὶ 'στὸ κόμμα...
καὶ τῶρ' ἕνα φίλημα εἰς τὸ γλυκὸ σας στόμα.
Τ.—Au revoir, mon cher ami...
Φ.— Σὰ σὰς θὰ εἶν' ὁ νοῦς μας,
καὶ χαιρετίσματα πολλὰ εἰς ὅλους τοὺς 'δικούς μας.